

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 12^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy nap Pluto planétán.

— Subterranea regna

Nec pueri credunt. —

Sed tu vera puta.

JUVENALIS.

„Pluto planétán? — kérdik az olvasók. — Mi nem tudunk Pluto planétáról.“ — Csak lassan édes uraim 's szép dámáim! mert Pluto planéta csakugyan van. Hát nem tudják önök, mit mondanak felőle a' nagy Halley és Steinhaüser tannok? Olvassák-meg csak ez urak irományait; vagy ha azoknak átolvasására sem idejök sem kedvök nem lenne, a' legfőbbbet, e' nevezetes planéta létezésére vonatkozót, elbeszélem én. Figyelmet kérek!

Mindenek előtt egy két szót magamról. Én egy kis német városban születtem, és atyám, ki nem volt éppen minden vagyon nélkül, jó korán egy jövedelmező mesterségre, a' vargaságra szánt. Mi-képp' történhetett, hogy mesterségemben semmi haladást nem tettem, mai napig sem foghatom-meg. Böhm Jakab véréből szorult-e valami belém, vagy Sachs Jánosként költészetre vala hivatásom? — elég, hogy cipőim és saruim készítésével nem boldogultam; magam pedig, miként atyám fejezé-ki magát, mind inkább belső ember levék. Folyvást tépelődtem, eszmélkedém, és langyos nyár-éjeken a' vizsgálódónak azon tekintetével függtem csillagokon, melly a' fiatal, bamba suhancz köznapi, érzelő tekintetétől egészen különbözik. Külső viseletemben tartózkodó, szigorú voltam, 's egész lényemen bizonyos borús komolyság terült-el. Minthogy pedig ez ünnepélyes hangulatom mellett folyvást ros sarukat készíték, gazdám egy szép napon kiigazított műhelyéből, apám pedig ugyan azon időben kinyilatkoztatá: hogy számomra házában nincs hely, 's a' nagy világ nyitva áll előttem. Rettenetes szó, de reám nézve nem. — Nemtóm fülembé sugallá, hogy rövidséget sehol sem fogok szenvedni. Apai házból történtt eligazittatásom éppen a' csillagász évkönyvek fénylő korszakában esett. Rövid idő alatt három üstökös

vándorlá-át az ég kúpját, és tömérdek, addig magánosan élt csillag párosan mutatkoztak az elbámultt vizsgálódó szemének, a' tejutban pedig csudadolgok történtek. Én e' fönséges tudomány tanulására szántam-el magamat, 's többszöri sikeretlen bekoczogásom után végre Cellarius csillagásznál, ki famulusi minőségben fogadott-fel, megakadtam.

Mesterem nem keveset fáradott oktatásomban, mi egy ideig igen jól is ment. A' csillagok neveit tanulám, 's a' legnevezetesebbekéét elő is számláltam újjaimról hiba nélkül. De egy napon bizonyos hirlap akadt kezembe, melyből következő felszólítást olvastam: „N. N. több évi fáradhatlan buvárkodás után reá jött, hogy földünk gyomra lakattatik; hogy ugyanott egy középponti nagy tűz körül egy planéta forog, melyet ő előlegesen Pluto-nak nevez. Ezenel felszólít tehát mindent, kinek a' tudományosság lelken fekszik, ki bátorság 's csüggedetlenség mellett ügyesség és fürkésző szellemmel is bír, vele, az új planéta fölkeresésére, utnak indulni.“ — Az is kipuhattatott — állá továbbá a' lapban — miként a' föld-sarknál egy a' föld gyomrába vezető nyílás van, mellyen a' t. cz. karavannak leereszkedni kell, ha célhoz akar jutni.

Én mesteremhez vittem e' nevezetes sorokat, 's ő mosolygott. — „Mihez akarsz kezdeni?“ — kérdé mesterem. — „Utítársul ajánlom magamat“ — felelék kurtán. — „Látom, te is rajoskodó, képzelgő vagy! — válaszolt. — Maradj a' föld színén, 's tápláld magad' becsülettel.“ — „De Columbus fölfedezte Amerikát — viszonzám hévvel; — 's valljon sikerülendett-e ez neki, ha ő is honn marad, 's magát becsülettel táplálja?“ — „Ah igen, Columbus! — monda mesterem — ha észnélküli vélemények létesítése forog kérdésben, mindjárt ez ember neve pendül-meg. De utazzál fiam Isten hírével; szerencsédet nem akarom gátolni. Talán sikerülend Pluto planétán darabka felleget dughatni zsebedbe; az éppen elegendő lenne e' földön egy gondnélküli élet megalapítására!“ — „Darabka felleget?“ — kérdém álmélkodva. — „Igen — lön mesterem válasza — Pluto fellegei más természetűek, mint légkörünkéi. Fogd-e könyvet, és szerezz magadnak ismeretet e' nevezetes planétáról. Volt idő, midőn én is egész komolysággal foglalkodám e' planéta csendes völgyei magyarázhatlan ködeivel és csudálatos tavaival. Menj, olvasd e' könyvet figyelemmel, mielőtt utra indulnál.“

Átvevén a' szekrényből előkeresett foliantot, szobácskámba vonultam. Éj volt; meggyújtám lámpámat, 's folyvást több több olajat öntvén bele, egyre és szakadatlanul olvastam. A' város órái tiz, tizenegyet, tizenkettőt olly gyorsan vertek-el, mintha az élet

nyakra főre rohanna. Csak annyit tudok, hogy a' könyvet elkábultva csaptam-be, 's mentem aludni.

Korán reggel lehetett, midőn utnak indulék. Az idő itt is oly különös sebességgel haladt, 's ámbár nagy utat kelle tennem, mielőtt észrevenném, már azon nagy városban voltam, melyet N. ur gyülekezés helyeül rendelt. Milly tömérdek nagy és híres nevet találtam itt! hosszú czimű 's még hosszabb tisztelkedésű férjfiak, akadémiai rendes és levelező tagok, bírák és nem-bírákat, tudomány csillagai és szónoklat meteorait, új rendszerek alapítói 's elavultak szétduulóit, őszbe vegyült, közönyös pedantokat, 's elegans világfiat! De ki tudná mind előszámlálni ama nagy férjfiak neveit, kik az alvilági utra indultak?

Huzamos de sikertelen ide oda csavargás után végre a' föld gyomrába vezető nyíláshoz érkeztünk; de ki lépjen-be először? E' kérdés felett heves vita támadt, a' vállalatot majdnem dugába döntő. Minthogy már az alvilág bejárásánál állottunk, minden esetre nehéz volt meghatározni, ki üsse orrát elsőbben is e' rendkívüli vállalatba. A' vulkanisták vagy tüzemberek, kik azt állítják, hogy a' föld belseje örökké lángoló tűzből áll, szenvedélyes igénynyel küzdenek e' tiszteletért. A' Neptunisták vagy vízemberek ellenben epigrammokban fakadtak-ki a' tüzemberek ellen. A' vitatkozás hosszas, de eredménytelen volt; 's im egyszerre, miként történt, nem tudhatám, sötétben és a' föld gyomra felé vivő uton valánk. Minél tovább haladtunk, annál rejtélyesebb lön köröttünk. Utunk a' helyett, hogy tágult volna, mindinkább keskenyült, 's végre összetereit falakabarányként négy kéz láb kényteténk mászni. Érzékeinkre borús, bizonytalan világosság 's zuhatagéhoz hasonló örökös zugás nehezült; de bátorságát azért senki sem veszté-el. A' tüzemberek a' középponti tüzet akarták már látni; az ujjongó vízemberek pedig a' föld alatti vizek zugására tettek figyelmessé. El is feledém említni, hogy alkalmas öltözetbe burkolt kedvesemet, mesteremnek anygat szépségű, de kissé tenyeres talpas leányát is sikerült magammal vinni, ki irántami szerelemből szenvedélyes pártolónéja lön a' földalatti utnak, 's mellőlem tágitni csak arasznyira sem akart.

Plutóra érkeztünk; miként? leírni nincs hatalmamban. Részemről azt hiszem, valamely földalatti légfolyam ragadt magával, vagy valamelyik szegletben haszontalanul heverő darab irány kísérté-megrajtunk vonzó erejét: elég az, hogy lábaink alól elvesztők a' földet, 's midőn ismét reá tapodtunk, már Pluto planéta földén valánk. Mesterem foliantjában olvasott leírásáról azonnal reá ismertem. Pluto valóban igen különös planéta volt. Mi egy nagy, száz meg száz színű és ragyogó virágokkal fedett, réten állottunk. De csak egye-

dül én és Friderika; a' többiek ég tudja, hova széllyedtek; ez azonban nem is aggasztott.

Mint költészileg gondolkodó szerelmesek azonnal elhatárázók, a' nap feljövetelét megvigyázni. Nap feljövetelének nevezem; de az sajátképp' egy összesajtolt 's lángba borult légtömeg megjelenése volt, melly most szemünkbe tűnt. A' természeti tünetmények egészen különbözök itt a' földszíniekétől; így a' nap-támadatnak is különbözni kelle amazétól. Semmi sem hasonlítható ama csudálatos fényhez, melly szemünket, az égboltra fordulókat, vakítá. A' reggeli egen hosszú rétegekben heverő, 's tiszta aranyból, ezüstből és platinából álló felleg-csoportozatok uszáltak; egy zivatar fölségesen rendítő zajaival foszolván-szét ezek, colossalis chinai tűzjátékhoz hasonlólag, ezer irányban szét-folyó láng, cikázó sugár és színes ki-gyózással tűnt előnkbe a' középponti tűz. Mi reszkettünk örömünkben, és tekinteteink sovár vágy kifejezésével függtek a' fényesre csiszolt ezüst fellegeken, mellyek a' sötétpiros egen becses ezüst him-zeményként tündököltek, néhelytt arany ködfátyollal áttördelve. De ez bővebb magyarázatot kíván. A' föld tömlőjében lángoló közép-ponti tűz egészen ellenkező erőt gyakorol a' Plutóra, mint napunk a' földre. E' szerint természetes, hogy ott minden physikai tünetmény ellenkező földünkével. A' sulyerő nem lefelé hat, mint földünkön, hanem fel, a' középponti tűz fészke felé; 's e' szerint minden nehéz testnek légbe kell emelkedni; mi nálunk legkönnyebb, ott legnehezebb, u. m. a' fellegek; és azok korán sem gőzből alakulvák, hanem tömött aranyból 's ezüstből. Kalandjaim, mellyeken egy napi ott tartózkodásom alatt átmentem, igen is meggyőztek e' nevezetes valóságról.

Miután az új nap nézdelésének gyönyöreit eléggé éldeltük, és szemünk a' csillogó aranytól 's színes tüzekből már majd nem fájni kezdetek, arról kezdtünk tanakodni, hol reggelizzünk; mert az éhség hatalmasan jelentgeté magát. Eddigelé még egy Plutóival sem találkozáink: de legyeken 's lepkéken kívül, mellyek e' különös természetben nagy számmal repkedtek, még csak egy állatot sem láttunk. Végre egy szirt-hasadékban kis szürke, igen szikár 's alvó férfira találtunk, ki nem kevésé bámult-el, midőn kíváncsi kezekkel övig érő szakálát rángatám. Az igazi bölcs elve szerint azonban semmin sem látszék álmélnodni; mert reám 's Friderikára közönyösen tekintvén, ernyedtt szürke kantusát összevonva kérdé, mit kívánunk. — „Vezess valamely csermelyhez vagy forráshoz — szóllék én — mellyből mindenek előtt is szomjunkat enyhíthessük.“ — „„Szívesen — felelé — de az odavezető ut terhes; többi között egy meredek hegyre kell feljutnotok.““ — „Hogyan? — kérdém álmélnodva — 's nem volna itt körülbelül

közelebb kut, mellyhez könnyebben juthatnánk?“ — Az öreg mosolygott. — „Nálunk a' viz csak hegytetőn szokott felfakadni.“ — „S okosan — kiáltám közbeszólva, 's tudatlanságomat palástolni akarólag — a' viz nehéz, 's másutt nem is fakadhat-fel, mint hegyormon. Jer Friderika! kapaszkodjunk-fel ama hegyre, melly ott fényárban uszik.“ — „Ott czélt értek — mond az öreg; — de vigyázzatok, hogy magatokat valamivel, mi természeti sulytokat nevelné, meg ne terheljétek.“

Megköszönvén az utba igazítást, hegynek indultunk. De e' hegyremenés életem legveszélyteljesb 's aggasztóbb perczeknek egyike volt. Hányszor mentem honomban hegyre derült kedvvel 's vig dalokat zengedezve! — itt egészen másképp' kelle mindennek történni. Alig jutottunk az első lejtőre, midőn lábainkban már szokatlan mozgékonytságot is érzénk; akaratum ellen is futnunk kelle, 's a' falmeredekségű sziklákon futva haladánk. Ahha! gondolám, igen nehezek vagyunk! 's Friderikának minden terhünk elvetését javalám. Részemről mindenekelőtt így egy tuczat vázolatoktól 's papírtokercsektől szabadulék-meg, mellyeket észrevételeim följegyzésére vittem magammal; egy leginkább sajnáltt csillagászi műszernek is bucsút kelle mondanom. Azonnal megszűnt futásbeli esztelen kedvem, 's mérséklett léptekkel haladhaték föl felé. Nem így Friderika. Mint már emlitem, ő a' nélkül sem volt Sylphide, 's most még nehéz arany lánczát, néhány darab aranyat 's némi nem éppen könnyű fűlfüggőt, szóval, egész örökségét is magához vette. Rettenve láttam, mint repült-fel toll-könnyűséggel egy szirtnyergen ő, ki honn a' legmenedékesb halmon is többszöri kipihenés után haladhata előre. — „Megállj! — kiálték — ez nem maradhat így, arany holmidat el kell vetned magadtól.“ — „Nem, soha sem! — kiálta sirva.“ — „De meg kell lenni, különben mind ketten elveszünk.“ — „Miért?“ — „A' nehézség fordított törvénye miatt.“ — 's e' szavaknál megragadván lánczát, letéptem nyakáról 's elvetém. De o csudák csudája! az arany láncz toll-könnyűséggel légbe emelkedett, 's most valószínűleg egy részét teszi Pluto fellegeinek. Azonban legyen bár úgy, szegény Friderikám ez által legnagyobb veszély torkából ragadtatott-ki.

Hihetlen gyorsággal jutánk a' hegytetőre 's egyszersmind forráshoz, melly a' legemeltebb ponton kristály oszlopként fel felé folyt 's tündökölt. Milly jótetemény illy helyen szomját oltva pihenhetni! — Egyszersmind némi izes 's éh-csillapító gyümölcsöket is találtuk. Mi olly vidámok, olly elégedettek valánk, hogy a' jövő órára nem is eszmélénk; ámbár helyzetünk, ha legkimélőbbben fejezem is ki magamat, szerfelett aggasztó volt. *(Vége következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Képei a' láthatatlannak a' látható világ törvényeiben.

Újabb időben legtöbb tudomány kilépett előbbi magányaiból, és fő állítmányaikban a' miveltebbek közjavává lettek. E' változásnak különös hatása 's egyszersmind jele (mennyiben ezek valamely tudományhoz tartoznak) azon egyes tételek analogi használatában áll, mellyek a' tudomány egészen ellenkező ágaiban a' közönséges miveltségre 's szükséges fogalmak jeleléseül szolgálnak. Különösen találjuk e' hatást a' természet-tudományoknál, mellyek mihelyt köz figyelem tárgyai lettek, olly gyakran használtattak társas és erkölcsi rend 's az ember belső állapotja legfontosabb viszonyainak képes kijelelésére, hogy csak hamar nélkülözhetlennek látszanának. Igen sokféleképp' használtattak az emberi társaság körülményeinek kijelelésére a' sark-ellentétekről, vonzó 's taszító erők, műszeres és mechanikai összetét, kristályosodás, földképzés, rétegezés, földindulás, magnetikai és villamos behatásról fogalmak, mióta a' természettan, vegytan, geologia és természet-történet köz-érdeket gerjesztettek.

A' mathesis még legkevesebb részt vett e' közönséges mozgásban; mint-hogy azt már megszokták úgy tekinteni, mint sikeretlent felsőbb eszmék és közönséges mivelődésre, melly a' figyelmet csak az egyes részekre hasznos alkalmazásai miatt érdemli. És még is e' tudományban találjuk az emberi nyelv valódi lelkes a. b. c-jét a' fogalmak világosító előképeinek örök tisztaságában, melly által az érzéki és érzékfölötti világ legfőbb viszonyai jelettetnek, az ismert és ismeretlennek fogalma, a' szabad akarat és szükségességé, véges és végtelené, változó és változhatatlané, tér, és időé, alak és tartalomé, felsőbb és alsóbb rendé, pont, vonal, és középponté, kör, mozgás, nyugalom és egyensúlyé. E' képek közül, igaz, többek már régi korban közönségesen használtattak a' nyelv mivelődésével: de a' legfontosabbak még nincsenek használva, mások pedig értéköket veszítették-el az által, hogy eredeti jelentősökre vissza nem vitetve használtattak. A' mathesisben, ez oldalról tekintve, még gazdag kincse van a' nézeteknek minden tudományra nézve és ama titkos tanítások fő forrásának kitalálására, mellyek az oda nem tartozók különválasztásával még jobban megérdemlik, mint az előtt, hogy napfényre hozattassanak. Csak némelyeket legyen szabad említeni, mellyektől a' mathesisben kevésbé jártasok sem idegenkedhetnek, mivel ez által a' nélkül, hogy valamit előre föltennénk, reméljük, hogy békétűrésökkel vissza nem élendünk.

A' Geometriában tanuljuk megismerni az egyenes vonalú három szegletet, mint a' legegyszerűbb magában zárt figurát, mellyet úgy nyerünk, ha három egyenes vonal egymást keresztül metszve egy tért kerít-be, melly alapállató része sok összetett figurának, 's az ős hegyek granitjaihoz hasonlítható, mellyen a' föld gömb végtelen sok képeivel nyugszik. De e' legegyszerűbb figurán igen különböző nagyságokat lehet megkülönböztetni, mint elemeket, mellyeknek összetétele által ama figura alakíttatott; úgy mint: három vonalt, és ezen három vonalnak hajlását egymáshoz (szeglet), mellyek közül az első hosszában méretnek, az utósók egy 360 egyenlő részekre osztott körnek fokai által. — Hogy azonban egy háromszegnek (triangulum) formáját, tartalmát és minden részét megtalálhassuk, nem szükség mind ama hat nagysá-

got valósággal megmérni, sőt ha csak egy részét mérjük is meg — név szerint a' három vonalt szegletek nélkül, vagy két vonalt és az általuk bezárt szegletet, — vagy vonalt és a' két ráfekvő szegletet, a' más három nagyságot is, és úgy formáját, tartalmát a' három szegnek számolás vagy rajzolás által mintegy a' lélek szemeivel kitalálhatjuk (olly törvény, mellyről mindenki meggyőződhetik, ki egy három szegletnek ismertt részeit papírosra teszi, mellyen — ahhoz akkor az ismeretlen részek szükségképp' csatlakoznak), — olly arány, mellyet a' matematikusok a' figurák előterjesztésekor az által iparkodnak érzékitni, hogy az ismereteket, testi szemekkel látható nagyságú kihuzott világos vonalokkal és körökkel jelelik-meg, az ismeretleneket csak a' lélek szemeivel láthatólag a' pontok világos szózatával: úgy mint a' festészek, kik csak a' belső szemekkel sejdíthető, a' léleknek magukat különösképp' tárgyiasított képeit, vagy a' test kötelékeitől megszabadított szellem — a' világ képét szokták előterjeszteni.

Tettlegesen is csudálatosokat lehet tenni az ismertt és ismeretlen közötti viszony, a' látható és következés által található nagyság által, az ember korlátozott érzéki műszerét, egy a' testi kötelékektől megszabadult térhez többé nem köttetett szellemi lebegését, a' menny téreit és az idegen világtestek távozásait megmérni a' nélkül, hogy a' mérő lánczozal ahhoz repülnénk, a' föld mélységeit kipuhatolni a' nélkül, hogy oda lemennénk, az egész föld felső színének egy képét készíteni a' nélkül, hogy csak száz ezred részét is valósággal megmértük volna.

Ha a' hold és föld közötti távolságot akarjuk megmérni, semmi egyéb nem szükséges, mint tudni két helynek távolságát a' földön, melly olly nagy; — honnét a' holdat különböző állásaiban látni lehet, hol akkor a' földön levő két helynek távolságai egy vonalát és az állások két szegletét képezik egy három szegletnek, mellynek csúcsa a' holdban van. De a' három szegnek ismert és ismeretlen részeiről levő törvény nem csupán azon erőt adjanekünk, hogy érzéki műmozgonyunkat csaknem végetlenre nyujsuk, hanem egyszersmind az ember a' láthatlan világgal viszonyának egy képét. Mert az ember cselekedetei nem egyebek, mint valamelly figurának ismertt nagyságai, melyekhez felsőbb szellemek a' megfelelő láthatlan de szükségességgel következő vonalokat rajzolják, mellyek mint történet, viszonzás, és gondviselés gyakorta hirtelen vágva-le, életünkhez csatlakoznak, mi alatt még hibásan azt vélnők, hogy annak másik feléről szabadon rendelkezhetünk.

Mind három szeglete valamelly háromszegnek együtt véve 180 fokú fél kört tesz, miről mindenki meggyőződhetik, ki a' legkülönbözőbb háromszegek három szegletét összerakni nem resteli: mert mindenkor ugyanazon következményt nyerendi. És így, ha csak két szegletet tudunk is, a' harmadikat számolás vagy rajzolás által föltalálhatjuk, mivel a' harmadik szeglet egy fél körnek maradéka, kivonván a' két szegletet. Mivel a' három szeglet a' három szeg formáját határozza, azért két szeglet által is annak formája adatik.

A' három szeglet mindenkor egyenlő resultatuma a' félkörnek 180 foka; — mutatják nekünk a' testi szemekkel nem látható de a' lelki szemekkel kivehető ös-számát a' három szegnek, melly ollyanon uralkodik és minden más figurától megkülönbözteti, mellyek közül ismét mindenik különböző neme

szerint más számot foglal magában. Így — már a' legrégibb bölcsekedés szerint van a' növénynek is ezt a' kötől, állatoktól 's emberektől megkülönböztető száma; — így van az állatnak, embernek is egy száma, mely őt más nemű lényektől megkülönbözteti, melyen fölül ő nem emelkedhetik, és mely őt a' földre visszahozza, midőn már azt hitte, hogy ollyanon győzedelmeskedve égbe röpülhet.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

A' harczzjátékok még korunkban is divatoznak, 's mi több Tiflisben. Mult évi télelő 10-dikén nagy tatár ünnepély ment ott végbe. Egy a' szabadban tartott vásár után kezdettek a' lóversenyek és nagy lovagjáték. A' sorompók közé 80, talpig fegyverzett, lovag rugtatott 's harczolt egymással három óra folyásaig; először láncával 's utóbb karddal. Egyik osztály aranyzott fegyverzetet, vörös derék-övet viselt, és szürkén lovagolt; a' Tatárok ezüst fegyverzetben, zöld övvel 's fekete harczméneken jelentek-meg. A' győzelem amazoké lett; mert a' játék végével még 8 ült közülök nyeregben, holott az ellenfél mind homokba hullott.

A' műasztalosság Parisban 14.000 személyt foglalkodtat, 's évenként 12 millio frank értékű portékát állít-elő, miből mintegy millio értékű külföldre szállítatik.

Higye, kinek tetszik. Egy Amerikai, szomját oltandó, szekrényéhez lép, de melázásában nem a' rumos üveget hajtja-fel, hanem egy mást, ahhoz hasonlakút, melyben hajfestéshez használt folyadék állt. Alig nyelte-le az utósó cseppet, már színe is kezdett változni, 's mielőtt egy hét lefolyt, tökélyes Néger lön. Az átváltozottnak neje vigasztalhatlan.

Kellemetlen hálótársak. Madridi lapokból olvassuk: „Jelenen nagy számú éhes farkas csordák barangolnak spanyol országban, 's elannyira félelmissé teszik az utakat, hegy a' keleti tartományok lakói alig merészlenek házaikból kilépni. E' vérengző csoport megszokván a' forradalom kezdetétől halottakkal fedve találni a' földet, minden egyéb tápszert megvetnek, 's hol csak szerét tehetik, megtámadják ez utasokat. A' ciudad reali politicalai parancsnok követet küldé mult évi télelő kezdetén a' piedrabuenai hatósághoz. A' sürgönyök vivője estvére Retuerta nevű nyomorult 's lakatlan faluba ért. Egyik épületnek lépcsőin az első emeletbe vonult, 's miután az ajtó magá után bezárá, lenyugodni készült. Egyszerre iszonyú farkas-vonítás csapja-meg fülét. Egy csapat farkas, mely ugyan azon épület istállóiban éjszakázott, a' neszre elősietett, 's az épületet ostrom alá vette. A' boldogtalan, kelepczébe szorult lehetőségig elsánczolá magát, ámbár majd nehézség törte-ki félelmében. Reggel, midőn a' farkasokat el távozni látta, utra kelt, 's Ciudad Realba visszaérve többször ismétlé, hogy a' kiállott veszély félelmeit egy grand-ság-ért sem vállalná-el többé.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utza 612.